

Arrest

nr. 58 695 van 28 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 21 maart 2011, op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 maart 2011 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster, komende uit Dakar, wordt op 21 maart 2011 aan de grens tegengehouden.

1.2 Diezelfde dag wordt haar de toegang tot het Rijk geweigerd en wordt een beslissing tot terugdrijving betekend. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Op 21/03/2011 {...} mevrouw D.D. {...} komend uit Dakar {...} in kennis gesteld van het feit dat hem/haar de toegang wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen:

X (G) Niet in het bezit van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis (art. 3, eerste lid, 4°) Betrokkene verklaart haar vakantie te willen doorbrengen bij haar broer, die woonachtig is in Portugal. Zij is niet in het bezit van bestaansmiddelen voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 11 dagen. Hiervoor voldoet betrokkene niet aan de door de Portugese Autoriteiten vastgestelde richtbedragen, nl. 75 Euro bij binnenkomst, vermeerderd met 40 Euro per verblijfsdag. {...}”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou

beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbaar termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar terugdrijving. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggrijping. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu voert verzoekster in een tweede en derde middel de schending aan van de artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, in combinatie met artikel 6 van het Verdrag van de Europese Unie.

Verzoekster betoogt in essentie dat, zoals uitvoerig uiteengezet in haar feitenrelaas, zij geen toegang heeft gekregen tot het volledige administratief dossier en dat zij evenmin volledige toegang heeft gehad tot haar advocaat en dat haar rechten van verdediging geschonden zijn. In dit kader wijst zij erop dat de onderhavige procedure bij de Raad een volledig schriftelijke procedure betreft en dat de Raad steeds aangegeven heeft dat alle argumenten dienen ontwikkeld te worden in de akte waarmee de Raad gevat wordt. Dit impliceert dat zelfs indien een verzoekende partij toegang heeft tot het dossier voor de terechtzitting, zij niet meer op geldige wijze nieuwe elementen kan ontwikkelen die zij teruggevonden heeft in het dossier. Nu verzoekster geen volledige toegang heeft gekregen tot haar dossier, kan zij zich ook niet volledig verdedigen waardoor haar rechten van verdediging geschonden zijn en waardoor het principe van het tegensprekelijk debat niet gerespecteerd is geworden. Verzoekster meent dat de onderhavige procedure dan ook alle internationale regels die België bindt, schendt en dit zeker voor wat betreft de artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in combinatie met artikel 6 van het Verdrag van de Europese Unie. Verzoekster poneert verder dat de procedure in volle rechtsmacht bij de Raad niet voldoet aan de in voormeld artikel 47 opgenomen

vereiste. In dit opzicht verwijst verzoekster naar een arrest van de Raad van State van 2 april 2010 waar het beroep toelaatbaar is verklaard.

Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dient gesteld dat deze bepaling het recht op asiel gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie inhoudt. De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van verzoeksters recht op asiel. Immers blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekster asiel heeft aangevraagd noch wordt dit betoogd door verzoekster. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag en is derhalve onontvankelijk.

In zoverre uit lezing van het middel blijkt dat de daarin ontwikkelde grief *in se* geen betrekking heeft op de bestreden beslissing dient opgemerkt dat door het louter bespreken van de rechtsmacht van de Raad verzoekster niet aantoont dat de bestreden beslissing behept is met een onwettigheid.

In dit kader dient benadrukt dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest bepaalt dat eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Deze bepaling stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM dat, zoals blijkt uit de bespreking hoger, een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist dat beschikbaar is zowel in rechte als in feite.

Door huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen beschikt de verzoekende partij over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. Dienvolgens ligt evenmin een schending van artikel 6 van het Verdrag van de Europese Unie (hierna: VEU) voor nu het Handvest een onderdeel vormt van een meerlagig systeem van grondrechtenbescherming zoals uiteengezet in artikel 6 VEU en verzoekster zich, voor wat betreft de schending van de in het Handvest opgenomen grondrechten die inhoudelijk overeenstemmen met de grondrechten van het EVRM, kan richten tot de Raad nu onderhavig beroep voldoet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Dit klemt des te meer nu verzoekster haar grieven, met name het argument dat haar rechten van verdediging geschonden zijn omdat zij geen volledige toegang heeft gehad tot haar advocaat noch tot het volledige administratieve dossier en zij aldus in wezen de schending aanvoert van artikel 47, tweede lid en artikel 48 van het Handvest, die inhoudelijk overeenstemmen met artikel 6 van het EVRM ter beoordeling van de Raad in onderhavig beroep kan voorleggen, hetgeen zij ook gedaan heeft.

Te dezen kan artikel 6 EVRM niet dienstig worden aangevoerd. Immers vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, lid 1 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). Voorts is het de Raad niet duidelijk hoe de beschouwingen van verzoekster de eventuele schorsing van de in casu bestreden beslissing zouden kunnen verantwoorden, en verder, wat haar belang is bij de door haar geuite kritiek. De bestreden beslissing heeft verzoekster *prima facie* niet belet zich te laten bijstaan, adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Verzoekster betoog waaruit blijkt dat haar contact met haar raadsman beperkt zou zijn geweest heeft niet verhinderd dat verzoeksters raadsman een verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft kunnen inleiden waarbij hij tevens kennis had van de bestreden beslissing aangezien dit gevoegd is bij het verzoekschrift en verder, dat uit lezing van de feitelijke uiteenzetting en de overige middelen die de raadsman van verzoekster in het verzoekschrift heeft ontwikkeld tevens blijkt dat hij genoegzaam op de hoogte is van de relevante omstandigheden van de zaak, zowel in rechte als in feite, om met kennis van zaken een beroep in te leiden bij de Raad. Verzoeksters ongefundeerd argument dat zij te weinig toegang had tot haar advocaat wordt hiermee aldus volledig ondermijnd. Hetzelfde geldt voor de beweerde, doch ongestaafde, weigering van toegang tot het volledige administratief dossier. In deze context dient tevens opgemerkt dat verzoeksters raadsman schriftelijk inzage had kunnen vragen in het administratief dossier, dit gelet op de passieve openbaarheid van bestuur, hetgeen hij *prima facie*

evenwel nagelaten heeft te doen nu nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters raadsman daadwerkelijk inzage gevraagd heeft. In huidig verzoekschrift simpelweg poneren dat hij inzage gevraagd heeft doch niet gekregen, zonder dit ook maar enigszins te onderbouwen met een begin van bewijs, volstaat niet. Ten overvloede, uit nazicht van het in aantal stukken geringe administratief dossier blijkt dat dit beperkt is tot stukken waarvan verzoekster kennis had nu zij deze ondertekend heeft of zichzelf of haar raadsman heeft voorgelegd, met uitzondering van het stuk waar een datum voor teruggrijping wordt voorzien doch waarvan verzoekster ook kennis had zoals blijkt uit haar verzoekschrift en met uitzondering van het verhoorverslag van de federale politie doch betreft dit de verklaringen van verzoekster dewelke zijzelf uiteengezet heeft in haar verzoekschrift, zodat uit niets blijkt dat verzoekster of haar raadsman verstoken zijn gebleven van relevante informatie.

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 6 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

4.3.3. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summierere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekster verwijst naar de uiteenzetting in haar middelen om te stellen dat hieruit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voortvloeit. Verzoekster meent ook dat wanneer zij een annulatie kan bekomen van de bestreden akte, zij nadien een vordering kan instellen tegen de Belgische staat en betoogt verder dat zij bij uitvoering van de bestreden beslissing een moreel nadeel zal leiden omwille van haar

vasthouding en het risico teruggedreven te worden. Zij vergelijkt dit met een moreel nadeel voortvloeiende uit het overlijden van een persoon. Tevens meent zij dat dit een financieel nadeel inhoudt. Voorts wijst verzoekster erop dat zij een procedure tot invrijheidstelling hangende heeft bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel waarvan de terechtzitting voorzien is op 1 april 2011 en dat zij hierbij aanwezig dient te zijn. Anders oordelen zou een schending inhouden van een grondrecht.

Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan de verwijzing naar de middelen niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Waar verzoekster stelt dat indien zij een annulatie kan bekomen, zij tevens een beroep tegen de Belgische staat kan instellen, stelt de Raad vast dat dit nadeel hypothetisch is. Door de uitvoering van de bestreden beslissing toont verzoekster niet de onmogelijkheid aan om alsnog een annulatieberoep in te stellen of voort te zetten. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing doet geen uitspraak over de gevolgen van een annulatieberoep.

Waar verzoekster een moreel nadeel inroept, dient gesteld dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing in de regel genoegdoening kan verschaffen voor een moreel nadeel en derhalve niet moeilijk te herstellen is. Ook een financieel nadeel is in principe herstelbaar, aangezien wie een financieel nadeel lijdt, zich tot de burgerlijke rechtbank kan wenden om een schadevergoeding te verkrijgen (RvS 21 augustus 2003, nr. 122.271).

Verzoekster meent dat indien zij niet persoonlijk zal kunnen verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel door de uitvoering van de bestreden beslissing dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt daar zij geschonden zal worden in haar grondrecht. Evenwel dient gesteld dat de procedure ingeleid bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel waarvan de terechtzitting bepaald is op 1 april 2011 uitsluitend de invrijheidstelling van verzoekster beoogt. De Raad ziet derhalve niet in hoe de uitvoering van de bestreden maatregel in die zin een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan opleveren aan verzoekster nu de uitvoering van deze maatregel juist inhoudt dat verzoekster indien zij teruggedreven wordt voor 1 april 2011 opnieuw haar vrijheid bekomt, hetgeen zij net beoogt met haar procedure bij de rechtbank van eerste aanleg. Indien de uitvoering van de bestreden maatregel pas na 1 april 2011 wordt uitgevoerd, zal verzoekster sowieso de terechtzitting bij de rechtbank van eerste aanleg kunnen bijwonen. Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt niet aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER